

- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej odszkodowania za przyszłe szkody;
- w każdym razie obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Radę w ramach oceny okoliczności faktycznych i wynikającego z tego naruszenia prawa.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności i zasady proporcjonalności.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia domniemania niewinności strony skarżącej.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Radę własnych wytycznych w zakresie wykonywania i ewaluacji środków ograniczających w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.
- 6) Zarzut szósty dotyczący nadużycia władzy przez Radę.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący naprawienia szkody spowodowanej przez bezprawne środki podjęte przez Radę.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2011 r. — JAS przeciwko Komisji

(Sprawa T-573/11)

(2012/C 25/107)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: JAS Jet Air Service France (JAS) (Francja) (przedstawiciel: T. Gallois, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 sierpnia 2011 r. w sprawie REM 01/2008 w zakresie, w jakim Komisja:

- stwierdziła, że nie występuje sytuacja szczególna;

- oddaliła wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych w kwocie 1 001 778,20 EUR, złożony przez spółkę JAS Jet Air Service w dniu 24 stycznia 2008 r.;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w ten sposób, że Komisja oparła się na względach o charakterze hipotetycznym.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony w ten sposób, że Komisja nie zwróciła się do władz krajowych o okazanie oryginałów lub kopii zgłoszenia celnych dotyczących wniosków o obniżkę, podczas gdy na podstawie tych dokumentów możliwe było wykazanie, że miała miejsce kontrola fizyczna.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący nieprawidłowego prowadzenia postępowania w sprawie w ten sposób, że Komisja odwróciła ciężar dowodu, przyjmując — na podstawie twierdzeń władz krajowych, wedle których zgłoszenia celne zaginęły — że nie zostało wykazane, by krajowe organy celne dokonały fizycznej kontroli towarów. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie może powoływać się na to zaniechanie władz krajowych na szkodę skarżącej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego⁽¹⁾ w ten sposób, że Komisja ograniczyła zakres zastosowania pojęcia sytuacji szczególnej.
- 5) Zarzut piąty dotyczący błędów w zakresie ustalania stanu faktycznego oraz rażących błędów w ocenie, polegających na tym, że Komisja przyjęła, że nie występuje sytuacja szczególna w rozumieniu art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego, podczas gdy skarżąca znalazła się takiej samej sytuacji, jak pewien niderlandzki spedytor, którego sytuacja została przez Komisję uznana za szczególną.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).